

DIVADLO UNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

Zakladatel a ředitel **Milan Hein**
Jednatel **Martin Šimek**
Umělecký šéf **Pavel Ondruch**
Produkce **Claudia Nasliová**
Tisková mluvčí, PR **Tereza Šafářová**
Vedoucí techniky **Tomáš Dvořan**
Vedoucí garderoby **Silvie Janáková**

Spolupracovníci divadla
Kateřina Šimková, Marie Krbová, David Zelinka,
Jan Doskočil, Vít Drozda, Ondřej Sýkora, Martina
Kšířová, Radka Šedová, Anna Vopátková,
Iveta Pažoutová a Václav Bláha.

Divadlo Ungelt, Malá Štupartská 1, Praha 1
Letní scéna Divadla Ungelt, Nový Svět,
Praha 1 – Hradčany
www.divadlounge.cz

Vydalo **DIVADLO UNGELT** s.r.o.
Nový Svět 78/5, Praha 1 – Hradčany
červen 2022 / Sezóna 2021-2022
Program připravil Pavel Ondruch
Foto Jan Malíř, Ben van Duin
Grafická úprava Marcel Brna

Chcete vědět, co se děje v zákulisí Divadla Ungelt?
Sledujte nás na facebooku, instagramu, twitteru nebo přímo
na našich webových stránkách www.divadlounge.cz.

DIVADLO UNGELT

KAMENNÁ SCÉNA | LETNÍ SCÉNA

František Němec
Milan Hein

Ger Thijs STAŘÍ MISTŘÍ

Tragikomedie z divadelního zákulisí.

režie Milan Schejbal | překlad Lucie Gajdošová Weichbrodt

STAŘÍ MISTŘI (OUDE MEESTERS)

Překlad **Lucie Gajdošová Weichbrodt**

Režie **Milan Schejbal**

Dramaturgie **Pavel Ondruch**

Výprava **Kateřina Baranowska**

Coen de Man **František Němec**

Richard de Man **Milan Hein**

Asistentka režie **Jolanta Lipková**

Vedoucí techniky **Tomáš Dvořan**

Vedoucí garderoby **Silvie Janáková**

Zvuk a světla **Tomáš Dvořan, David Zelinka**

Garderoba a rekvizity **Silvie Janáková, Martina Kšírová,
Radka Šedová, Anna Vopátková**

České premiéry 7. a 8. června 2022 v Divadle Ungelt.

Promluvy inspicientky nahrála Jolanta Lipková.

8

SKOŘEPKA8

Kostým pro Františka Němce daroval obchod s luxusní módou světových značek SKOŘEPKA 8 Fashion boutique (Skořepka 8, Praha - Staré Město; www.skorepka8.cz). Děkujeme!

Nositelé autorských práv k dílu zastupuje DILIA, divadelní, literární, audiovizuální agentura z.s., Krátkého 143/1, Praha 9.

Květiny dodává firma Metamorphosis

PRAHA
PRAHA
PRAHA
PRAHA

Inscenace vznikla také zásluhou grantu, který Divadlu Ungelt udělilo hlavní město Praha

Partneři inscenace jsou manželé Molnárovi.

Metamorphosis

Hlavní partneři Divadla Ungelt

Klub přátel

Divadla Ungelt, z. s.

manželé

Zuzana a Martin
Molnárovi

Mediální partneři Divadla Ungelt

Dvojka
Český rozhlas

PRÁVO

60.CZ
Tahle země není pro mrtvé

BEAT
RADIO
ClassicalRock

Country
Radio

Kiss
Radio
...be happy!

Signál
radio

Vážení diváci,

když jsem v roce 1995 otevíral Ungelt, dostal jsem dvě nabídky na velké role v televizních seriálech a jednu nabídku na velkou roli ve filmu. Miloš Kopecký mi tehdy řekl: „Hochu, musíte se rozhodnout. Zakládat vlastní divadlo, natáčet seriály a hrát ve filmu současně nelze. Máte jedinečnou šanci vybudovat v Praze nové divadlo. Na to se soustřeďte. Herců je spousta, dobrých divadel málo. Hrajte jen výjimečně. Jednou budete dobrý principál a Ungelt dobré divadlo.“

Poslechl jsem ho. Nejsem známý herec, mám známé divadlo.

Za 27 let jsem v Ungeltu nazkoušel čtyři role. Richard ve *Starých mistrech* je pátá... *Starí mistři* jsou dobrá hra. Milan Schejbal prvotřídní režisér. A František Němec v mých očích nejlepší žijící český herec. Naše jevištní partnerství považuji za vrchol své životní herecké pouti.

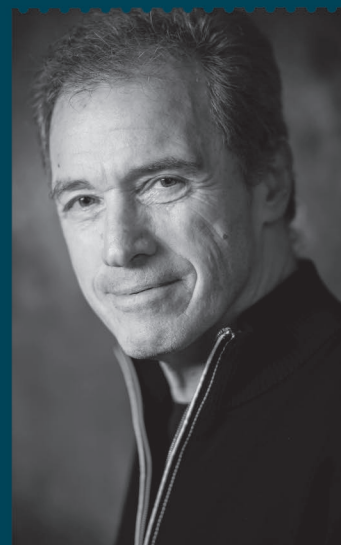
Děkuji Ti, Františku.

Je mi ctí, že se mnou hraješ.

A Vás vítám v hledišti!

Milan Hein

Váš Milan Hein

HOSPODIN ŘEKL KAINOVI:
„KDE JE TVŮJ BRATR ÁBEL?“
ODVĚTIL: „NEVÍM.
COŽPAK JSEM STRÁŽCEM
SVÉHO BRATRA?“

.....

(BIBLE, GENESIS 4, 9)

A portrait of Ger Thijs, a middle-aged man with glasses, wearing a dark blue coat and a thick orange scarf. He is looking directly at the camera with a serious expression.

STÁRNOUCÍ MISTR GER THIJS

Nizozemské drama nemá skoro žádnou historickou tradici. Po jediném vzmachu během „zlatého věku“ v 17. století, kdy Joost van den Vondel napsal klasickou tragédii *Gijsbrecht van Aemstel*, následovalo skoro dvě stě let mlčení. Situaci, v níž divadla uváděla jen ověřené zahraniční autory, se postupně na počátku 20. století snažil proměnit původně divadelní kritik a posléze dramatik Herman Heijermans (na českém jevišti se mohl

jen jednou v roce 1948). Znatelný průlom přišel až v roce 1969. Největší nizozemský soubor De Nederlandse Comedie hrál 9. října Shakespearovu *Bouři*. Na představení dorazili pokrokoví studenti amsterdamské divadelní školy a svou nespokojenost se zkosnatělostí nizozemského divadla vyjádřili zeleninou: vystupující herce ostřelovali rajčaty. Tzv. Rajčatová revoluce (Aktie Tomaat) odstartovala zásadní změny v celém nizozemském divadle a vytvořila podhoubí pro zrod nových dramatiků. Včetně nejslavnějšího trojlístku nizozemského dramatu – Loty Vekemans, Marii Goos (v ČR je známá její komedie *FUK!*) a Gera Thijsse.

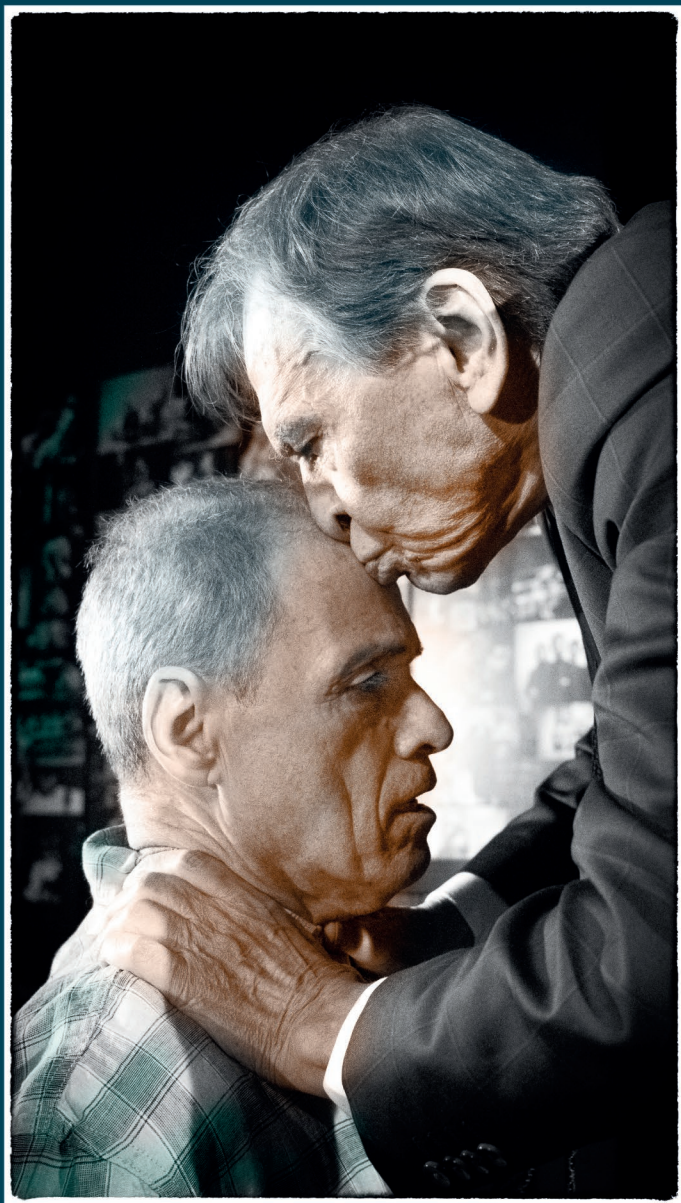
Thijs je z nich nejstarší. Za časů Rajčatové revoluce mu bylo 21 let a do divadelního zákulisí teprve opatrně nahlížel. Narodil se 15. května 1948 na jihovýchodě nizozemského Limburska, nedaleko hranic s Německem, v malé vesničce Waubach. Oblast sešněrovaná přísnou katolickou morálkou nutila jeho rodiče nejen aby chodili každý týden do kostela, ale také aby měli další a další děti (Thijs má tři sourozence). Z jeho díla je na první pohled čitelné, že má k rodnému kraji komplikovaný vztah. Už

v jedné ze svých raných her – *De kwekeling* (1980) – využívá motivy dusivé limburgské vesnice, nevrlého otce a znepřáteleného bratra. A využíval je po celý život.

Thijsův otec po válce pracoval jako úředník kontrolující funkčnost hasících přístrojů a úzkostlivě si přál, aby to jeho děti dotáhly dál. Naději spatřoval pouze v dobrém vzdělání. Když bylo Thijsovi šest let, rodina se přestěhovala do nedalekého města Heerlen, kde absolvoval povinnou školní docházku včetně střední školy. Tam se také poprvé ponořil do tajů literatury a hudby. Thijs ve studiích pokračoval v Amsterdamu. Ruch velkoměsta nezvládl, studium psychologie ukončil a vrátil se domů. Nevěděl, co se sebou dál a zkusil se přihlásit na divadelní akademii v nedalekém Maastrichtu. Přestože ho přijali s odřenýma ušima, všimla si ho legendární herečka a režisérka Elise Hoomans. V arnhemském Toneelgroep Theater společně připravili scénickou adaptaci Queneauových *Stylistických cvičení* a Thijs se tak v září 1970 představil jak jako herec, tak jako překladatel (z hravé francouzské knížky několik pasáží přeložil). Překládání – především

z němčiny – se od té doby soustavně věnoval (do nizozemštiny převedl díla Arthura Schnitzlera, Friedricha Hebbela, Thomase Bernharda ad.).

Tehdy vedl Toneelgroep Theater o generaci starší herec Hans Croiset. Oba se spřátelili a Croiset se stal Thijsovým „divadelním

otcem“. Naučil ho základům řemesla a pomohl mu formulovat vlastní divadelní názor. Rozuměli si natolik, že mu později s čistým svědomím přenechal vedoucí pozici souboru a přesídlil do Haagu. Učenlivý Thijs tváří v tvář praxi rostl závratnou rychlostí a divadelní škola pro něj přestala mít význam. Odešel z ní a věnoval se převážně Toneelgroep Theater, kde pravidelně uplatňoval svou všestrannou tvůrčí osobnost. V roce 1971 například přeložil adaptaci Diderotova románu *Jakub Fatalista*, obsadil se do titulní role a sám sebe režíroval. Zakládal si také na žánrovém rozptýlu: v roce 1973 uvedl svůj první text – variaci na Feydeauovské frašky – *Parafarce*, v roce 1975 Strindbergův *Tanec smrti*, v roce 1976 salónní komedii Alan Ayckbournova *Absent Friends* anebo v roce 1980 velkočinoherní klasiku Georga Büchnera *Vojcek*. Své působení v Arnhemu završil vlastní hrou na shakespearovské téma *Yorick's schedel* (1983) a naslouchaje své ambiciózní duši zamířil výš – samozřejmě za Croisetem do Haagu.

Croiset si tam zatím vybudoval tak dobrou pověst, že byl městem požádán, aby založil novou divadelní společnost (měla nahradit zaniklé divadlo Haagse Comedie). Podařilo se mu to v roce 1988. Ke spolupráci s novým divadelním uskupením Het Nationale Toneel přizval také, jak jinak, Gera Thijsa. Thijs se pod jeho ředitelským dohledem střetl s takovými režijními výzvami jako je Goethova *Ifigenie na Tauridě* nebo Shakespearův *Kupec benátský* (Shylocka hrál Croiset). Během šesti let ve vedoucí pozici vybudoval Croiset z Het Nationale Toneel největší nizozemskou divadelní společnost. Navzdory tomu provozní složitosti a dozvuky Rajčatové revoluce (Croisetovo chápání divadla se jen těžko dalo vnímat jako progresivní) mu zlomily vaz. V roce 1994 ho odvolali a na jeho funkci jmenovali Gera Thijsa. Jejich vztahu to zasadilo smrtelnou ránu, tedy skoro smrtelnou. Nemluvili spolu až do roku 1999, dokud Thijs nezažil stejnou zradu...

Tak jako Croiset přivedl do souboru Thijsa, Thijs přivedl do souboru Johana Doesburga. Doesburgovy inovativní inscenace měly velký úspěch. Naopak Thijsovy ctižádostivé projekty jako Racinův *Britannicus*, Eurípidův *Ión* nebo Brechtův *Život Galilea*, kdy opět ve své režii hrál titulní roli, nezáskaly takovou pozornost, jakou by si přál. Z mladého nadějného režiséra se najednou stal, alespoň dle mínění zřizovatelů a kulturní obce, tak trochu vy-

šumělý padesátník. Svůj vztek Thijs nakonec neovládl a byl na hodinu propuštěn. Cítil se „odstrčený, nepochopený, starý a nepotřebný“ a také „zatlačený do konzervativního rohu“. Uvědomil si, že do stejného rohu před pěti lety vytlačil Croiseta. Staří přátelé se opět sblížili.

Thijs se s traumatickou ztrátou zaměstnání rozhodl vyrovnat pomocí autobiografického románu. K próze se uchyloval spíše svátečně. Vždy se sice vyznačovala autobiografickými prvky (v jeho rodném kraji se odehrává jak oceňovaná románová prvotina *De huilende man* z roku 1984, tak novela o rodinných Velikonocích *Het konijnenmaal* z roku 2000), ale nikdy ne tak intenzivně jako u románu z divadelního zákulisí *Een sterke afgang* (2001). Ačkoli Thijs nezastíral, že mu v něm šlo o „zúčtování“ (noviny konstatovaly, že „miluje drama na jevišti i v životě“), kritický byl také sám k sobě. Hlavní postava ambivalentního divadelního ředitele se nedokáže přiklonit ani k výsostně uměleckému, ani k výsostně komerčnímu divadlu, stejně tak se nedokáže rozhodnout, jestli je homosexuál nebo heterosexuál, pracant nebo lenoch. Je stále jen na půli cesty. „Jedná se o portrét muže, staromódního divadelního režiséra, představitele vysoké kultury, posledního mohykána, někoho, kdo pracuje v kultuře, protože ji miluje. Je to také intelektuál, který na každé tvrzení okamžitě replikuje opačným názorem. Tato vlastnost ho na jednu stranu dělá zajímavým, na druhou stranu vás to může přivést k šílenství, tedy pokud jste nuceni s ním spolupracovat... Nejsem to tak úplně já, držel jsem si ho od těla. Ale to,

co se v něm odehrává, když pochopí, že za ním už nikdo nestojí, se týká i mne. Nic nevzdávám, budu prostě dál pracovat, ale obávám se, že divadlo, které mám rád a které umím, se už nikde nedělá. Současné divadlo jde dvěma směry. Buď režisér ke hře přistoupí absolutně nevýrazně a jen do ní obsadí známé tváře, anebo ji převrátí vzhůru nohama a herce využije jen jako své loutky. Střední cesta, kterou mám rád a která je mi vlastní, mizí. Usiluji o věrné inscenování textu, ale, jak bych to řekl, tvůrčím způsobem.“

V roce 2002 píše Thijs nový dramatický text pro dvě postavy. *Beneden de Rivieren* mělo světovou premiéru v divadelní společnosti Het Toneel Speelt, kterou v roce 1996 založil nezníčitelný Hans Croiset (chtěl v ní produkovat současné dramatické texty s pravidlem, že dramatik je vždy důležitější než režisér). V hamletovské hře o hledání harmonie mezi rozhádaným starým otcem (hrál ho Croiset) a stárnoucím synem (hrál ho Thijs) se syn chystá rozsypat popel mrtvého otce. Dřív než tak učiní, zjeví se poměrně výřečný otcův duch... „Rodinné útrapy jsou jádrem všech dramát. Stačí si přečíst Strindberga nebo O'Neillů. Otec, matka,

děti: to jsou prvopočáteční vztahy. To se mi líbí. Jednoduché, ale ryzí a blízké nám všem. Dva muži a urna, herci a téma, přesně o to by v divadle mělo jít.”

V Haagu si tvorby Gera Thijsse všiml vyhledávač talentů, významný producent a divadelní agent Diederik Wagenaar Hummelinck. Po Croisetovi je to druhá nejdůležitější osobnost Thijssova profesního života. Stejně starý Hummelinck ho vzal pod svá křídla a Thijs od roku 2006 píše i režíruje téměř výhradně pro jeho agenturu Hummelinck Stuurman Theaterbureau. Pro Hummelincka Thijs nejdříve zdramatizoval román Louise Couperuse *De stille kracht*, potom mu ale začal nosit zcela původní texty, například *De grote liefde* (2009), v němž už poněkolkáté využil prostředí divadelního zákulisí. Hummelinck v roce 2010 ponoukl Thijsse, aby monodrama, na kterém zrovna pracoval, přepsal na duodrama. Vznikla tak jeho nejslavnější hra *Polibek*. Obratný Hummelinck nejdříve zprodukoval její nizozemskou světovou premi-

éru (inscenace se stala diváckých hitem) a posléze ji prosadil na světová jeviště. V důchodu se totiž nevěnoval ničemu jinému než propagaci nizozemské literatury, obzvláště dramatu, v zahraničí. *Polibek* měl jeho zásluhou čtrnáct mezinárodních premiér. Hrál se od Argentiny až po Polsko a neminul ani česká jeviště. Křehký milostný příběh o šesti scénách, v němž se náhodně u opuštěné lavičky v přírodě setkávají dva padesátníci, v roce 2016 uvedlo jako scénické čtení Východočeské divadlo Pardubice. Plnohodnotné inscenace se hra dočkala v roce 2019 ve Studiu DVA (ústřední pár hrála Anna Šišková s Bohumilem Kleplem).

Díky Hummelinckovi našel Thijs onu vytouženou střední cestu mezi komerčním uměním a vysokou kulturou, která mu zajistila mezinárodní proslulost. Thijs se jednoznačně přihlásil k tradici realistické anglofonní dramatiky, ze které čerpal nejen strukturální postupy („dobře udělaná hra“), ale také žánrové (divácky přívětivá kombinace dramatu a komedie). Osvědčený mustr často okořenil netradičním námětem nebo odvážnými motivy nezapadajícími do líbivé škatulky broadwayských šlágrů – typickým příkladem je motiv domácího násilí ve hře z roku 2012 *Starí mistři*.

Starí mistři vznikli krátce po *Polibku*. Předcházeli jim jen text na podobné „bratrské“ téma *Vincent en Theo* (2011), který se zrodil na základě dopisů bratrů van Goghových. Thijs v *Mistrech* zužitkoval všechny své starší hry z divadelního zákulisí a také hry, v nichž zpracovával fatální neporozumění mezi dvěma zcela odlišnými rodinnými příslušníky. Osmiscénový zasvěcený náhled do procesu zrodu divadelní inscenace, a i do procesu jejího hraní, vytvořilo Thijsovi ideální platformu pro kritiku i oslavu vášnivě milovaného i vášnivě nenáviděného divadla. Odvěké pravidlo, že divadlo je místo, kde se setkává to nejvyšší s tím nejnižším, dotáhl k dokonalosti a z pozice stárnoucího barda se ve stejnou chvíli směje i pláče nad problémy, které mu nedávají spát: co je to vysoké umění?, jaký je stav současného herectví?, co se s ním vlivem seriálové produkce stalo?, jak se proměnil divák?, jaký dopad má na tvorbu kult hereckých hvězd?, kdy je pravý čas, aby umělec ukončil kariéru?, jak člověk pozná, že mu „ujel vlak“?, jak se dá kombinovat tvorba a osobní život?, jak kvalitně lze strávit

život s divadlem?, jak se vyrovnat se stářím, traumaty, samotou i vlastní rodinou?, k čemu je nám vůbec umění? atd.

Thijs se při koncipování *Starých mistrů* nechal volně inspirovat slavným nizozemským divadelním rodem Croisetových. Ano, otec zmiňovaného Hanse Croiseta byla herecká legenda Max Croiset, jeho dědeček byl herec Hijman Croiset, jeho matka byla herečka Jeanne Verstraete a konečně jeho bratr je rovněž slavný herec Jules Croiset (někteří potomci a další příbuzní Hanse a o dva roky mladšího Julese jsou také herci). Který z bratrů byl předobrazem Richarda a který Coena se dá z jejich profesního životopisu odhadnout s větší – oba dva mají za sebou dlouhou a úspěšnou divadelní, filmovou i televizní kariéru. Ovšem pouze

Hans Croiset vydal – kromě jiných knih – i jednu ryze autobiografickou. Ve svých pamětech *Badhuisweg* (2008) se zaměřil na despotického otce, který se mu vši mocí snažil zabránit v herecké kariéře, který jej považoval za hybatele Rajčatové revoluce a za štváče zkušených divadelníků, který jej do posledních dnů nikdy ani slůvkem nepochválil...

Jules Croiset v roce 1989 sice také vydal knihu, ale zabývala se především skandálem kolem inscenace Fassbinderovy hry *Odpad, město a smrt*. Německý dramatik a filmař v ní zobrazil postavu bezskrupulózního bohatého žida a rozlítit tím nizozemské židovské organizace. Naštvaný Jules Croiset se rozhodl překazit premiéru tím, že zinscenuje vlastní únos. Když byl

„propuštěn“, měl na hrudi namalovaný hákový kříž... Tato bizarní historka krásně dokumentuje dopady druhé světové války na nizozemskou společnost, které se ve *Starých mistrech* ozývají prostřednictvím připravované fiktivní inscenace *Strážcem svého bratra*. Thriller odkazující na bratrovražedný biblický příběh Kaina a Ábela v tomto kontextu dostává nový rozměr. Nizozemsko neočekávalo Hitlerovo přepadení, neboť za první světové války zůstalo neutrální. Vztah sousedních národů byl před rokem 1940 minimálně korektní, ne-li bratrský, takže nacistická okupace Nizozemci značně otřásla. Mnoho lidí nevěřilo, že by to s nimi Němci mohli myslet špatně – a i proto s nimi mnoho lidí ochotně spolupracovalo... Kolaborace a přizpůsobení nizozemské společnosti nacistickému režimu je tak stále bolestné téma...

Starí mistři měli světovou premiéru pod hlavičkou Hummelinck Stuurman Theaterbureau 5. ledna 2013. Ger Thijs si pocho-pitelně představoval, že hlavní role budou hrát bratři Croisetovi, což vzhledem k jejich nesnášenlivosti nebylo možné. Do hlavních rolí proto Thijs obsadil slavného herce a televizního moderátora Joosta Prinsena a Brama van der Vlugta, kterého všichni znali jako představitele „nizozemského Mikuláše“ Sinterklaase. Přestože hra nepřekonala úspěch *Polibku*, stala se druhou v zahraničí nejhranější Thijsovou hrou. V roce 2016 měla slovenskou premiéru v režii Juraje Nvoty v bratislavském Štúdio L+S. Richarda hrál

Martin Huba a Coena Milan Lasica. Inscenace se s velkým ohlasem uváděla až do smrti Milana Lasici v roce 2021.

Po *Starých mistrech* Thijs napsal ještě několik her. Například v roce 2014 pomocí hrátek s chronologií zkoumal jeden milenecký vztah v „tragédii s komickými prvky“ *Geluk*. V roce 2017 byl jmenován rytířem Řádu nizozemského lva, který uděluje nizozemský král za výjimečné zásluhy pro společnost, v roce 2018 zrežíroval vlastní adaptaci psychologického románu Frederika van Eedena *Van de koele meren des dood*s a v roce 2019 ještě navštívil Prahu během české premiéry *Polibku*. Bohužel mu práci čím dál tím víc ztěžovala Parkinsonova choroba. V současnosti žije v ústraní, kde ho navíc v lednu tohoto roku zasáhla smrt kamaráda Diederika Wagenaara Hummelincka... Starý mistr bohužel už nemůže moc psát, o to cennější je korespondenční rozhovor, který nám v květnu poskytl (najdete ho na následujících stranách).

Napsal Pavel Ondruch

Režisér Milan Schejbal

ROZHOVOR s GEREM THIJSEM

Mohl byste nám prozradit něco o vašem dětství a rodině? Co dělali vaši rodiče? Máte sourozence? Jak jste vyrůstal a dospíval?

Můj otec byl policista. Maminka, která pocházela z obchodnické rodiny, byla v domácnosti a starala se o nás čtyři děti. Nejdřív se narodila má nejstarší sestra Lia, za tři roky bratr Henk, pak zase za tři roky já a nakonec, po šesti letech, naše nejmladší sestra Karin. Já sám mám jen jednu dceru, učí francouzštinu na gymnáziu.

Vyrostl jsem v malé vesničce u německých hranic. Později jsme se přestěhovali do Heerlen, kde jsem nastoupil na gymnázium. Po gymnáziu jsem začal studovat psychologii v Amsterdamu. Musíte si uvědomit, že to bylo na začátku sedmdesátých let, v nesmírně bouřlivém období. Amsterdam ovládla protestní skupina Provo, demonstrovalo se proti svatbě princezny Beatrix s Němcem, městem otřásaly protesty proti výstavbě metra. Nezvládl jsem v té atmosféře studovat, zhroutil jsem se. Domů jsem se vrátil jako spráskaný pes a řešil jsem, co podniknout, abych potěšil zklamané rodiče. Napadlo mě jít na divadelní akademii do Maastrichtu, což bylo kousek od nás. Přijali mě po

tom, co jsem na talentové zkoušce zarecitoval Majakovského poemu *Oblak v kalhotách*: „Hej! / Pánové! / Drazí milci / rouhání, / zločinů / a jatek, / už viděli jste / tu nejstrašnější bídu – / mou tvář, když / jsem / absolutně v klidu?“ A tak dál. Při recitování jsem třesoucí se rukou ukazoval směrem k přijímací komisi, aby bylo jasné, že obviňuji právě je. Připadal jsem jim jako podivín. Ale ředitelku přece jen něco na tom nervózním klukovi, který křečovitě deklamoval nevhodně vybranou báseň, zaujalo. A navíc nutně potřebovala dostatek studentů na metr čtvereční, jinak hrozilo, že ji město připraví o lukrativní budovu v centru. Aby mohla otevřít první ročník, muselo do třídy nastoupit dvánáct studentů. Zájem byl slabý, a navíc většina uchazečů byli studenti, co se nedostali na herectví do Amsterdamu a Arnhemu. Chtěli být herci tak moc, že to zkusili ještě v Maastrichtu. Ředitelka je ochotně přijala, ale s podmínkou, že se s těmi opravdu netalentovanými rozloučí po prvním ročníku. Já jsem byl přijatý, tuším, jako dvanáctý.

Uvědomte si jedno: šel jsem na herectví ne proto, že bych po tom toužil, ale proto, že jsem do jednadvaceti let musel aspoň něco dělat. I tak jsem ale chtěl hlavně psát, což jsem v podstatě už nějakou dobu dělal. Psal jsem články pro mladé do Limburského deníku a během mého příšerného roku v Amsterdamu jsem pro něj dělal rozhovory se známými osobnostmi. Později jsem se k novinářině vrátil a psal sloupky do deníku *Volkskrant* a recenze pro *Vrij Nederland*.

Snažil jsem se co nejdřív dostudovat. Jako herec jsem pak nastoupil do divadla v Arnhemu, do velmi konzervativního souboru, kde vládla přísná hierarchie, dokonce i co se týkalo zasedacího pořádku v autobuse na zájezd. Nováčci museli dožadů, nikdo z nich by se ani neodvážil sednout si dopředu. Přišla na mě krize. Takhle jsem dál žít nechtěl. Chtěl jsem se vrátit ke svému snu být spisovatelem, zároveň mě ale na mou žádost nechali režirovat. Brzy jsem platil za nadějněho režiséra a po pěti letech jsem se stal uměleckým šéfem souboru. Blesková kariéra.

Jak vzpomínáte na své první setkání s divadlem? Jaké inscenace vás nejvíce ovlivnily?

Kdo se bojí Virginie Woolfové. Inscenace, která mi otevřela oči, co se divadla týče. Dále mě ovlivnily velké inscenace, které jsem sledoval v německé televizi. Dostojevského *Běsi*. Nezapomenutelné! Helmut Lohner se skloní k hlavě starého herce, jako by mu chtěl zašepat něco do ucha, stařec se k němu se zájmem nakloní a jeho laskavý pohled se změní v pohled plný zděšení. KOUSL MĚ DO UCHA! A Lohner dostává epileptický záchvat.

* Ukázka z poemu *Oblak v kalhotách* přeložili Jana Kitzlerová a Vojtěch Frank (MAJAKOVSKIJ, Vladimír Vladimirovič. Poemy. Praha: Academia, 2021).

Vrátil jste se někdy k psychologii? A jak tato „první profese“ ovlivnila vaši tvorbu?

Myslím, že to, co jsem se naučil během studia psychologie, mi pomohlo velmi rychle získat pověst režiséra intelektuálního, spoléhajícího na text, režiséra, který se umí ponořit do psychologické hloubky hry i postav.

Pokud se nemýlím, nedokončil jste ani studium divadla. Proč?

Ano, nedokončil a mělo to jednoduchý důvod. Peníze. Tehdy to byla špatná škola a když jsem na konci druhého ročníku dostal nabídku z Arnhemu, řekl jsem jim: Nastoupím k vám, ale jen, když mi dáte tak vysoký plat, jako kdybych dostudoval. Chtěl jsem se co nejdřív osamostatnit od rodičů.

Jak jste se od herectví dostal k režii a psaní pro divadlo?

S jakou profesí se dnes nejvíce ztotožňujete?

Jak už jsem řekl, vždy jsem se toužil stát spisovatelem. Ale zároveň jsem miloval práci s talentovanými herci a nenáviděl práci s těmi špatnými. Miloval jsem herectví, pořád ho miluji. Ale nenáviděl jsem zájezdy, nenáviděl jsem tu atmosféru. Maloměstá! Na začátku kariéry jsem dokonce hrál i ve filmu. Asi z nedostatku mladých herců.

Je důležité říct, že psaní prózy nebo dramatu, dokonce i režirování – to všechno bylo pro mě vlastně to samé. Próza, kterou jsem psal a kterou jsem i jako čtenář vyhledával, měla vždy jednu a tu samou vlastnost. Dramatičnost.

Čím jste debutoval jako herec, čím jako režisér a čím jako dramatik?

Jako herec jsem debutoval rolí Malého mnicha v Brechtově *Životě Galileiho*, jako režisér inscenací *Vyhnanců*, jediné hry Jamese Joyce. Takové ibsenovské psychologické drama. Poprvé jako dramatik, režisér a herec v jedné osobě jsem nazkoušel dramaturgii Diderotova *Jakuba Fatalisty*. Vidíte, od počátku jsem tíhl k literatuře.

Brzy oslavíte úctyhodných čtyřiasedmdesát let a za sebou máte ohromnou uměleckou kariéru. Jak byste popsal vaši stopu v nizozemském, potažmo evropském divadle?

Vždy jsem prosazoval realistické pojetí divadla. Můj styl by se dal popsat jako stylizovaný psychologický realismus. Divadlo musí být pro diváka především srozumitelné. Nenávidím záměrně obskurní divadlo.

Mnoho let jste byl ve vedoucí funkci prestižního nizozemského divadla. Jak vám vyhovovala tato vedoucí pozice? Jak jste jako umělec zvládal komunikaci s producenty, ekonomy, obchodním oddělením apod.? Lze tvůrčím způsobem propojit

Bram van der Vlugt a Joost Prinsen v původní inscenaci *Starých mistrů* režírované Gerem Thijsem (Hummelinck Stuurman Theaterbureau, 2013). Foto Ben van Duin.

umělecké ambice s nároky tržní ekonomiky?

Třikrát jsem byl ve vedoucí funkci a pokaždé to dopadlo strašně. Proč jsem se po prvním neúspěchu neumoudřil? Ambice. Hezky šéfovat lidem. Dokázat rodičům, že jsem se rozhodl správně. Peníze.

Problém byl přesně v tom, co popisujete. Bylo to neřešitelné dilema. Jako režisér musíte dát hercům do těla, jako ředitel si je musíte hýčkat, musí být spokojení.

Kdybych do toho nešel, můj život by nejspíš vypadal úplně jinak. Ale asi bych vždycky skončil stejně. Měl bych Parkinsona, polykal prášky, třásl by se mi ruce atd.

Jak byste charakterizoval svůj autorský styl? Jak jste ho hledal, jak jste ho formoval? A jak se během vašeho života proměňoval?

Nevím. Repliky by měly být jako oštěp, kterým chcete protihráče zasáhnout do srdce. Musí tedy být krátké, výstižné. Próza, která se občas pokouší o totéž, většinou pohoří na vedlejších větvích, přídavných jménech... Teď si asi říkáte: takže na jevišti nelze prezentovat složité myšlenky? Samozřejmě lze, ale musí být napsané mezi řádky. Pokud je inscenace dobře udělaná, vnímá divák celou scénu, ne jednotlivé herce. Inscenace musí být v pohybu, takže když se herec najednou na jevišti zastaví a začne deklamovat, strhne pozornost na sebe a všechno zamrzne. Každá inscenace se musí hnát dopředu, musí se usilovat o to, aby se hnala dopředu a divák byl pořád, jak na trní. Není nic krásnějšího než vidět dva herce podmanit si jeviště. Není nic horšího než hvězda, která si užívá vlastní slávu a degraduje svého hereckého partnera na pouhého diváka.

Pro můj autorský styl je důležitá jedna věc: líbí se mi hry, které jsou založeny na principu rozhovoru, proto jsou na tomto principu založeny i všechny mé vlastní hry. Člověk by se neměl snažit být někým, kým není. Nikdy. Žádné šarády, ani ty mentální. Vy jste tou postavou. A text je vaše zbraň, hraní je jako divoká vášnivá hádka, na šarády v ní není čas.

Můj život je nyní zcela zastíněn Parkinsonovou chorobou. Nevím, jestli bych začal psát jinak, kdybych se o to ještě jednou pokusil, ale obávám se, že už k tomu nedojde.

Jací dramatici vás nejvíce ovlivnili?

Čechov. Pinter. Albee. Mamet. Obvyklí podezřelí.

Jakou máte metodiku psaní? Jak hledáte náměty a jak s nimi pracujete?

Člověk v určité chvíli, často na začátku kariéry, objeví své téma. Je osvobozující si uvědomit, že ne všechna témata, co vám připadají velkolepá, jsou pro vás vhodná. Když vám téma nesedí, stoprocentně se zaseknete. Tohle je důležité si uvědomit. Téma, které vám sedí, má samozřejmě co dočinění s vámi nebo je plné věcí, které z vás vychází. Samozřejmě to souvisí s tím, co se vám líbí. Se vším, co k vám promlouvá. Já například nemám rád knihy a hry, co se odehrávají na lodi nebo na horách. Oproti tomu mám rád atmosféru temných uliček, prostředí knih Patricka Modiana.

O vašem osobním životě se mi toho moc zjistit nepodařilo... Dáváte přednost tomu, aby bylo literární dílo vnímáno samo o sobě, nebo je lepší znát životní osudy autora?

Samozřejmě režisér musí znát životní osud autora, ale nesmí to mít žádný vliv na to, jak pak režíruje. *Cesta dlouhým dnem do noci* je nejosobnější hra Eugena O'Neila. Můžete se dozvědět všechno o tom, jak vznikla, je to v každé jeho biografii. Ale ve chvíli, kdy začnete pracovat na inscenaci, musíte na to zapomenout. Jakmile vás výrazové prostředky vašich herců povedou jiným směrem, vydejte se tam a uvidíte, že výsledek bude mít váš autorský otisk.

Řada vašich her je určena pro malý počet herců. Co vás k tomu vede? Jaké má výhody a nevýhody psaní her pro dva herce?

Jak Strindberg jednou řekl – nebo jsem to možná řekl já – většina lidí slyší v hlavě jeden hlas. To jsou monologisté, romanopisci. Někteří lidé slyší hlasy dva. Jakmile jeden hlas něco řekne, druhý se okamžitě vzbouří s tím, že TO NENÍ PRAVDA! Tohle jsou rození dramatici. Rozpor mezi jedním a druhým hlasem, to

je prapůvod dramatu. A teď dávejte pozor: Mnoho her, včetně těch s velkým počtem postav, můžete zpětně rozebrat jen na dva hlasy. Ale samozřejmě jsem si jako režisér užil také inscenace her s mnoha postavami. Dvacet čtyř lidí na jevišti. Jen do mě!

Kdy jste se začal zabývat prozaickou tvorbou a proč? V čem se liší od vaší divadelní tvorby?

Vždycky jsem měl literární ambice. Jak jsem už řekl, původně jsem se chtěl stát spisovatelem. A to se mi vedle mé divadelní práce i povedlo. Můj první román *De huilende man* získal literární cenu. Poté jsem napsal dalších šest knih, v rychlém sledu, ale s čím dál menším úspěchem. Rozhodl jsem se tedy, že budu psát jen pro divadlo. Divadlo je přívětivé prostředí. O úspěch (i neúspěch) se dělíte s herci. Je hra úspěšná? Je to díky mému brilantnímu textu. Je to propadák? Herci nebyli schopni naplnit mou geniální vizi. Nemůže to pro mě dopadnout špatně! Dělán si legraci. Ale je pravda, že nakladatelství jsou nehostinná místa.

Když kolegové ze Studia Dva uvedli v české premiéře vaši hru *Polibek*, přijel jste do Prahy. Jak na tento výlet vzpomínáte?

Bram van der Vlugt a Joost Prinsen v původní inscenaci *Starých mistrů* režisované Gerem Thijsem (Hummelinck Stuurman Theaterbureau, 2013). Foto Ben van Duin.

Největším zážitkem našeho výletu byla inscenace *Malého prince* ve Studiu Dva. Velmi intimní představení jen s jedním mladým hercem. Zpíval i pracoval se stínohrou. Scéna vypadala jako by ji vyrobili z toho, co dům dal. Nerozuměli jsme mu samozřejmě ani slovo, ale byli jsme unešení.

Hru *Starí mistři* uvedlo na Slovensku Štúdio L+S a i tuto inscenaci jste zhlédli. Překvapila vás něčím?

Pokud si dobře pamatuji, byli to skvělí herci. Ale inscenace měla jedno velké ALE. Hereckým hvězdám se to stává často: postupně přestanou hrát, až nakonec zůstanou jen dva recitující miláčci publika. A ještě – potom, co Richard při hraní thrilleru zkolabuje, leží v šatně na stole. V té inscenaci to nebylo. Vlastně tam vůbec nebyla šatna. Další věc, co mě rozčiluje. Proč musí režiséři text vždycky ozvláštnit? ODEHRÁVÁ SE TO SICE V ŠATNĚ, ALE TAK TO MY HRÁT NEBUDEME. Ptám se proč? Málokdy to něco přinese. A autor to přece nepředepsal pro nic za nic.

Jaká je geneze hry *Starí mistři*? Jak vznikala? Co vás k ní přivedlo? Napsal jste ji nějakému herci přímo na tělo?

Starí mistři jsou inspirováni příběhem divadelní sourozenecké dvojice Hanse a Julese Croisetových. Jejich vztah k otci je přesně takový, jak ho popisuji ve hře. Samozřejmě jsem chtěl, aby to hráli oni. Ale na to se až příliš nenávidí.

Jejich otec byl mimochodem ten nejlepší učitel herectví, kterého jsem měl. V inscenaci Brechtova *Života Galileiho* hrál Galilei. Já debutoval jako Malý mnich. Naše scéna byla hned před přestávkou. O přestávce mě pak učil, jak rozebírat text.

Nelze se ubránit dojmu, že *Starí mistři* mají autobiografické rysy. Je to tak? Jaké?

Ani trochu to není biografie. Vždycky jsem se držel dál od typického hereckého života. Svou ženu jsem potkal normálně na ulici.

Proměňoval či vyvíjel se text *Starých mistrů* během zkoušek původní inscenace? A pokud ano, jak?

Staré mistry jsem psal na tělo pro dva známé herce. Ještě před první zkouškou jsme se jednou nebo dvakrát sešli a text společně přečetli. Jakmile se začne zkoušet, práce musí odsýpat. Ty první schůzky mi pomohly sladit text s jejich osobnostmi. A také se zbavit nudných pasáží. Na základě toho jsem ve hře přepsal celou jednu scénu.

Jak moc pronikly vaše hry do zahraničí?

Moje hry se v zahraničí hrály, jen škoda, že velké divadelní země jako Anglie, Německo nebo Francie jich moc nekoupily.

Text *Starých mistrů* je strukturován, jako kdyby byl ve verších, jedna věta je klidně přes několik řádků. Proč jste zvolil tuhle formu?

Pomáhá to vyjádřit rytmus.

Rychleji se zaplní stránka.

Nesnáším prózu bez odstavců. Obracet stránky a vidět černou. Vždy mě to odradí.

Jaká nejlepší a jaká nejhorší kritika o vás vyšla? A čtete je se stejným zájmem jako Richard a Coen?

Nejlepší kritikou bylo, když o mně Kester Freriks (poznámka překladatelky: slavný dramatik, novinář a spisovatel) napsal v deníku NRC Handelsbat: „Je to nizozemský mistr dobře napsané hry“.

Naopak nejhůře se o mně vyjádřil Don Duins v divadelním časopise Theaterkrant. Napsal: „Je to nejnudnější režisér v branži.“

V ČR se zatím uvedly jen dva vaše texty. Jaké by měly následovat? Jakou vaši hru bychom neměli opominout?

Beneden de Rivieren. Hra o vztahu otce a syna. Syn přichází do zahrady po otcově smrti, aby rozptýlil jeho popel. Ve chvíli, kdy otevře urnu, otec se mu zjeví.

Het licht in de ogen. Starý herecký pár lamentuje nad nedostatkem příležitostí. Až ona dostane nabídku. A dopadne to tragicky.

Jaké poslání má (nebo by mít měl) dramatik v 21. století?

Takové poslání jako měl vždy – ukázat lesk a bídu lidské existence. Bolest a smích. Žádná politika.

Nemůžu se nezeptat, jestli máte v hlavě novou hru, anebo už si užíváte zasloužený odpočinek? Předpokládám, že se do Domova Rosy Spierové nechystáte!

No. Už jsem vám řekl o své nemoci. V tuto chvíli jsem nanejvýš schopný odpovědět na otázky emailem.

Myslím, že má kariéra dramatika je u konce. Ale člověk by neměl ztrácet naději. Také jsem přestal jezdit na premiéry svých her. Nemám už žádný kontakt s divadelním světem. Asi si všichni říkají, že už je beztak po mně.

Rozhovor v květnu 2022 vedl Pavel Ondruch.
Z nizozemštiny ho přeložila Lucie Gajdošová Weichbrodt.

Partnery inscenace
Staří mistři jsou manželé

Zuzana a Martin Molnárovi

Nad nabídkou stát se partnery inscenace *Staří mistři* jsme ani chvíli neváhali. Legendární herec František Němec a principál divadla Milan Hein jako znesváření bratři ve hře přibližující zákulisí divadla. Nevšední námět a prvotřídní obsazení – jak je v Ungeltu zvykem. Co více si divák může přát?

manželé Molnárovi

V Divadle Ungelt můžete v sezóně 2021/2022 dále vidět

CESTA K VODOPÁDŮM

LEE BLESSING, po bolestném rozvodu přišel i o milovanou nevlastní dceru. Dokáže to napravit? Fascinující jevištní road-movie o hledání cesty k sobě i tomu druhému. Hrají Jiří Langmajer a Anežka Šťastná. Režie Michal Dočekal. Tato inscenace není vhodná pro děti do 16 let.

DEŠTIVÉ DNY

KEITH HUFF, americké drama je hrou o síle přátelství a zároveň kriminálním příběhem. Drsní chlapci Denny a Joey jsou přáteli od dětství, které oba strávili na chicagském předměstí. Dnes jsou partáky u chicagské policie. Hrají Richard Krajčo a David Švehlík. Režie Janusz Klimsza.

DOBROU NOC, MAMI

MARSHA NORMAN, Jessie se rozhodla. Zbývá už jen vše svěřit matce... Strhující psychologické drama, které v roce 1983 získalo Pulitzerovu cenu. Hrají Taťjana Medvecká a Lucie Štěpánková. Režie Vít Vencel.

DOVOLENÁ PANÍ JOSEFY

DANY LAURENT, žádné manželství není v takových troskách, aby ho jedna svérázná hospodyně nedokázala zachránit. Úspěšná francouzská komedie o tom, jak umí být život krásný a zábavný, i když to tak někdy nevypadá. Hrají Jitka Smutná, Tereza Nekudová a Radek Valenta nebo Ondřej Novák. Režie Milan Schejbal.

HOUSLE

DAN MCCORMICK, doposud se oba bratři protloukali newyorskými ulicemi jen těžko. Všechno se ale může změnit. Zlodějčkovské komediální drama o dvou bratřích a jejich rodinném příteli, kde naděje na lepší život odhalí pohnutou rodinnou minulost i sílu charakterů. Hrají Milan Hein, Jiří Langmajer a Pavel Liška. Režie Ladislav Smoček.

KRÁSNÁ VZPOMÍNKA

STEPHEN TEMPERLEY, jaké to je být pianistou nejhorší zpěvačky všech dob? Bizarní příběh Florence Foster Jenkinsové plný živě hrané jazzové i operní hudby. Hrají Bára Štěpánová a Ondřej Brousek. Režie Martin Čičvák.

MISS DIETRICH LITUJE

GAIL LOUW, matka a dcera. Regina Rázlová jako MARLENE DIETRICH a Simona Postlerová jako MARIA RIVA ve strhujícím rodinném souboji. Láska a sebeláska. Zlatý prach slávy a neúprosný čas. Věčná bitva s minulostí. Kdo zvítězí? Režie Radovan Lipus.

PAN HALPERN A PAN JOHNSON

LIONEL GOLDSTEIN, anglická tragikomédie. U hrobu paní Florence se setkají dva staří muži, pan Halpern a pan Johnson. Hra měla světovou premiéru v Londýně a svou poslední roli v životě si v ní zahrál Sir Laurence Olivier. Divadlo Ungelt ji uvádí s Petrem Kostkou a Františkem Němcem. Režie Ladislav Smoček.

PŘÍTELKYNE

JEN SILVERMAN, „Rozvedená padesátnice hledá spolubydlící ve stejném věku – čistotnou, spolehlivou Nekuřačku. Zn: Klidný podzim života.“ Robyn je sice také padesátnice, jinak ale nesplňuje ani jeden ze zmíněných požadavků. Přesto se nakonec ukáže, že tahle ulitá spolubydlící je pro Sharon tou nejlepší volbou. Dojemná komedie současné americké dramaticky, v níž se usedlá domácnost kdesi v zapadlé otřepe v základech. Hrají Alena Mihulová a Jitka Smutná. Režie Tereza Karpianus.

PSTRUZI

EDOARDO ERBA, dopis konečně nalezl svého adresáta. Změnil život automechanikovi, jeho ženě i dělníkovi z místní továrny. Italská komedie

o obavách, kterým lze čelit jen s humorem. Hrají Pavel Liška, Jaromír Dulava a Alena Mihulová. Režie Jakub Šmíd.

ROZPRAVY MILANA HEINA

Talk-show, ve které spolu rozprávějí principál našeho divadla Milan Hein a jeho dva pokaždé jiní herečtí kolegové. Pořad natáčí Český rozhlas Dvojka.

SKOŘÁPKA

MARCIN SZCZYGIELSKI, v zapadlé knihovně se schází nesourodá dvojice. Zakřiknutá knihovnice a suverénní zlatokopka. Co přinese toto setkání? Komedie o nečekaném přátelství a cestě ke svobodě. Hrají Alena Mihulová a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

SKLENĚNÝ STROP

DAVID HARE, dva rozdílné světy, dva nesmiřitelné přístupy k životu a jeden společný pocit viny, kterého se nejde zbavit. Fascinující střet dvou silných osobností, které se nedokáží přestat milovat, ačkoli je všechno proti. Hrají Tatiana Dyková, Jiří Langmajer, Matěj Převrátíl nebo Vladimír Pokorný. Režie Vít Vencel.

SLEPICE NA ZÁDECH

FRED APKE, muž zapomněl na její narozeniny. Je to dostatečný důvod k vraždě? Bláznivá groteska o šílenství, k němuž vás dožene manželství. Hrají Tatiana Dyková, Vojtěch Dyk a Radovan Klučka. Režie Jaromír Dulava.

TANEČNÍ HODINY

MARK ST. GERMAIN, jak naučit tančit autistického profesora, který nemá rád doteky? Stačí ho poslat k profesionální tanečnici. Co na tom, že má nohu v ortéze a sotva chodí... Romantická komedie o sblížení dvou samotářů, jejichž silná vůle možná překoná i nepříkonatelné. Hrají Miroslav Táborský a Petra Nesvačilová. Režie Pavel Ondruch.

TRHNI SI, OTČE!

PETER QUILTER, mít dospívajícího potomka není jen tak. Zvláště když jeho záliba v nočním životě překročí únosnou míru. Zoufalému otci tak nezbývá než zavolat na pomoc sestru a zkusit svého syna zachránit. Jak? Léčba šokem snad zabere... Bláznivá komedie, kterou světznámý dramatik napsal přímo pro Divadlo Ungelt! Hrají Bára Štěpánová, Petr Stach a Vincent Navrátil. Režie Pavel Ondruch.

VEJŠLAP

PETER QUILTER, tři stárnoucí kamarádi na úpatí hory a dvoudenní túra před nimi. Cíl je jasný: překonat krizi středního věku. Komediální oslava přátelství, přírody a života. Hrají Martin Písařík, Petr Stach a Jan Holík. Režie Pavel Ondruch.

ZPÍVAT JAKO GIGLI

TOM MURPHY, chtěl by zpívat! Zpívat jako slavný italský tenor! Jen tak pocítí krásu a dosáhne životní harmonie... Mistrovské dílo největšího irského dramatika 20. století. Hrají Radek Holub, Jiří Hána a Monika Zoubková. Režie Marek Němec.

LETNÍ SCÉNA DIVADLA UNGELT

KDOKOLI MŮŽE DĚLAT COKOLI

BETTY MACDONADLOVÁ, VĚRA MAŠKOVÁ, jak si nezoufat, když kolem vás zuří hospodářská krize, vy nemáte žádnou kvalifikaci, zato povinnost uživit dvě děti? Stačí stejně jako Betty MacDonaldová mít podnikavou sestru, svéráznou maminku, milující rodinu a uvěřit, že když jde o tuhé, může opravdu kdokoli dělat cokoli. Dramatizace unikátního humoristického románu, v němž si autorka dokáže dělat legraci z věcí víc než těžkých, uvádíme ve světové divadelní premiéře. Hrají Jitka Smutná, Tereza Kostková, Máša Málková, Sarah Haváčová, Jiří Hána a Jaromír Nosek. Režie Peter Gábor. Tuto inscenaci hrajeme jen na Letní scéně a na zájezdech.

Dárci židlí

Zlata ADAMOVSÁ
prof. Dadja ALTENBURG-KOHL
a Daniel PEŠTA
Jitka ASTEROVÁ
Norbert AUERBACH
Jiří BARTOŠKA
prof. MUDr. Vladimír
BENEŠ, DrSc.
Martin BEZOUŠKA
Lucie BILÁ
Ing. Michal BORGES
Jana BREJCHOVÁ
Tereza BRODSKÁ
Hana BUREŠOVÁ
Zuzana BYDŽOVSKÁ
a Miroslav ETZLER
Aleš CIBULKA
Vilma CIBULKOVÁ
Věra ČASLAVSKÁ
Soňa ČERVENÁ
Jitka ČVANČAROVÁ
Martina DELÍŠOVÁ
Magdalena DIETLOVÁ
a Dr. Milan SLÁDEK
Divadlo HOGO FOGO
Michal DOČEKAL
Pavel DOMINIK
Zeno DOSTÁL
Jaromír DULAVA
Josef DVOŘÁK
Helena DVOŘÁKOVÁ
Kateřina DVOŘÁKOVÁ
KALOČOVÁ a Zdeněk KALOČ
Tatiana DYKOVÁ
Monika ELŠÍKOVÁ
Fero FENIČ
Ladislav FIALKA
Květa FIALOVÁ
pes FILIP
Ing. Jan FISCHER, CSc.
Jefim FIŠTEJN
MUDr. Alfred GEBHARD
Václav HAUPT
Dagmar a Václav HAVLOVI
Bohumila a Walter HEINOVI
Šárka HEJNOVÁ
Hana a Karel HERMÁNKOVI
Ljuba HERMANOVÁ
Radek HOLUB
MUDr. Radkin HONZÁK
prof. MUDr. Cyril HÖSCHL,
DrSc., FRCPsych.
PhDr. Slavomil HUBÁLEK
Eva a Václav HUDEČKOVI
František HUSÁK
Vítězslav JANDÁK
Nina JIRÁNKOVÁ
MUDr. Milan JIRÁSEK
Adam JUNEK
PhDr. Vladimír JURAČKA
Jiří JUST
Jan KANZELSBERGER

Ivan KLÁNSKÝ
Dušan KLEIN
Milan KNÁŽKO
PhDr. Petr KOLÁŘ
JUDr. Dominika
KOLOWRAT-KRAKOWSKÁ
KOOOPERATIVA
POJIŠTOVNA, a.s.,
Vienna Insurance Group
Miloš KOPECKÝ
Petr KOSTKA
Ing. Martin KRAFL
Richard KRAJČO
JUDr. Tomáš KRAUS
Pavel KRÍŽ
Vendula KRÍŽOVÁ
Marta KUBÍŠOVÁ
MUDr. Roman KUFA
Jiří LÁBUS
Mgr. Dalibor LACINA
Jiří LANGMAJER
Pavel LIŠKA
Radovan LUKAVSKÝ
Hana MACIUCHOVÁ
Jana MALÁ
Dana a Petr MALÁŠKOVI
JUDr. Hana MARVANOVÁ
Carmen MAYEROVÁ
Taťjana MEDVECKÁ
Alena MIHULOVÁ
Zuzana a Matěj MINÁČOVI
Jitka MOLAVCOVÁ
Zuzana a Martin MOLNÁROVI
Otakar MOTEJL
Petr MOTLOCH
Kamila MOUČKOVÁ
Ladislav MRKVIČKA
Jiří MUCHA
Světлана NÁLEPKOVÁ
Vincent NAVRÁTIL
Václav NECKÁŘ
Luděk NEKUDA
Jitka NĚMCOVÁ
František NĚMEC
Petra NESVAČILOVÁ
prof. MUDr. Petr NEUŽIL, CSc.,
FESC
Mathilde NOSTITZ
Ondřej NOVÁK
MUDr. Martin NOVOTNÝ
Pavel ONDRUCH
Ota ORNEST
Igor OROZOVIČ
Jiří PACÁK
prof. MUDr. Pavel PAFKO, DrSc.
Irena PAVLÁSKOVÁ
Halina PAWLOWSKÁ
Mgr. Robert PERGL
Libor PEŠEK
prof. MUDr. Jan PIRK, DrSc.
Martin PÍŠÁŘÍK
Jindřich POLÁK

Viktor POLESNÝ
Simona POSTLEROVÁ
Václav POSTRÁNECKÝ
Chantal POULLAIN
Michal PROKOP
Vlasta PRŮCHOVÁ-
HAMMEROVÁ
Regina RÁZLOVÁ
Vlastimil RIEDL
Pražská realitní kancelář ROYAL –
Ing. Jaroslav KOŠTÁL
Linda RYBOVÁ
RYOR, a.s.
Alena SCHÄFEROVÁ
Jiří SCHMITZER
Jan a Libuše SCHNEIDEROVI
Vladimír a Petr SÍSOVI
Jan SKALICKÝ
Marta SKARLANDTOVÁ
Tomáš SLÁMA
Petr SLAVÍK
Ladislav SMOČEK
Jitka SMUTNÁ a Tereza
NEKUDOVA
Olga SOMMEROVÁ a Olga
ŠPÁTOVÁ
Jiří STACH
Petr STACH
Simona STAŠOVÁ
Jiří SUCHÝ
Jiří SVOBODA
Dana SYSOVÁ
Petr ŠTĚPÁNEK
Jana ŠTĚPÁNKOVÁ
Lucie ŠTĚPÁNKOVÁ
Bára ŠTĚPÁNOVÁ
Karel ŠTOLBA
David ŠVEHLÍK
Libuše ŠVORMOVÁ
Jan TEPLÝ
Pavel TIGRID
TON a.s.
TRICO
Vilém UDATNÝ
Milan UHDE
Eva URBANOVÁ
Marta VANCŮROVÁ
Petra a Josef VAVROUŠKOVI
Vít VENCL
Ondřej VETCHÝ
Pavel VĚTROVEC
Oldřich VÍŽNER
Alena VRÁNOVÁ
Pavel VRBA
Petr WEIGL
prof. PhDr. Petr WEISS
Anna WETLINSKÁ
Jan a Zuzana WIENEROVI
Valérie ZAWADSKÁ
Zdeněk ZDENĚK
Stanislav ZINDULKA

Ungelt

Původně areál odpočinku pro kupce. V areálu se vybíral poplatek (clo), zvaný ungelt. Odtud dnešní název areálu. Kromě celnice tady kupci měli dvůr, špitál a kostel. Po obvodu dvora, který sloužil jako tržiště, vyrůstaly nejstarší románské domy. Zklady tohoto domu, rovněž v románském slohu, pocházejí z 11. století a jsou k vidění v klubu divadla. Celý dům, včetně prostor, které byly zrekonstruovány na divadlo, tu stojí od 14. století.

Soukromé Divadlo Ungelt bylo slavnostně otevřeno 2. října 1995 panem Milošem Kopeckým, který divadlu daroval své oblíbené otáčivé křeslo. To se nachází v divadelním klubu v unikátním společenství dalších křesel a židlí - darů od sponzorů a známých osobností českého veřejného života, příznivců divadla.